

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. június 18.
(csütörtök)

Horváth Géza

A KEGYELEM GAZDAGSÁGA

Énekek: 97; 425; 290

Alapige: Galata 4,22-31

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolganőtől, a másik a szabadtól. De a rabszolganőtől való csak test szerint született, a szabadtól való viszont az ígélet által. Ezeket átvitt értelemben kell venni, mert ezek az asszonyok két szövetséget jelentenek. Az egyik a Sinai-hegyi szövetség, amely szolgálásra szül: ez Hágár. Mert Hágár a Sinai-hegy Arábiában – megfelel a mostani Jeruzsálemnek –, amely szolgálásban van fiaival együtt. De a mennyei Jeruzsálem szabad: ez a mi anyánk. Mert meg van írva: „Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyermeke az elhagyottnak, mint a férjes asszonynak. Ti pedig, testvéreim, Izsák módjára az ígélet gyermekei vagytok. De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerintit, úgy van ez most is. De mit mond az Írás? „Úzd el a rabszolganőt és a fiát, mert nem örökölhet együtt a rabszolganő fia a szabad asszony fiával.” Ezért tehát testvéreim: mi nem a rabszolganő, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy nemcsak Ábrahám Uraként szólíthatunk meg, hanem egészen személyesen úgy: mi Atyánk, azért, mert Jézus Krisztusban feljogosítottál és felhatalmaztál erre, hogy így szólítsunk nyugodtan, hiszen arra is jogot kaptunk, hogy gyermekeidnek tekintesz bennünket Jézusért.

Áldunk ennek a szép éneknek minden soráért. Magasztalunk azért téged, hogy van szavad hozzánk és hallhatjuk a te szent szavadat. Bárcsak azt az üdvöt keresnénk, mit kezded ad.

Köszönjük, hogy nálad és benned kereshetjük az örök életet, az üdvösséget, a bűnbocsánatot. Köszönjük, hogy ennek feltételét biztosítottad, és ennek felismerésével te ajándékozol meg bennünket.

Áldunk azért, hogy szent kegyelmed az utunkon valóban öröm, vezetés, minden jó, ami testi-lelki életünkre nézve szükséges. Magasztalunk azért is, hogy igédben bízhatunk, mert minden szavad igenné és ámenné lett, mert minden cselekedeted hűség.

Áldd meg esti csendességünket, áldd meg igédet. Vezess bennünket a te utadon, bővítsd ismeretünket, növeld hitünket.

Ámen.

Igehirdetés

Hadd mondjam el, hogy volt egy általam nagyon szeretett vallástanár a debreceni Református Kollégiumban, aki sok hasznosra és jóra tanított bennünket. Az egyik jó és hasznos dolog volt az, hogy összevetette egyszer az ószövetségi történeteket az újszövetségi történetekkel abból a szempontból, hogy egy-egy ószövetségi történetnek melyik az újszövetségi megfelelője. Azóta is sajnálom, hogy ezt a lapot, nem találom. Azért jutott ez az eszembe, mert most a bibliaolvasó kalauzunk szerint Mózes első könyvét olvassuk, és ott sok történettel találkozunk. Többek között ezzel a történettel is, amivel itt Pál apostol foglalkozik a Galata levélben: Hágár, Izmael, Sára és Izsák történetével. Szeretném a gyülekezet figyelmét ezzel a mai igével arra irányítani, hogy ami az Ószövetségben család-regénynek tűnik (amelynek vagy happy-end a vége, vagy vannak tragikus fejezetei), az az Újszövetségben úgy áll előttünk, mint Isten üdvtörténetének egy része.

Nem tudom, hogy első hallásra megértettük-e, hogy itt miről van szó? De nagy örömmel mondom el azt, hogy ez is alátámasztja, hogy amikor Pál apostol ószövetségi igéket idéz (nemcsak az 1Mózesből, hanem az Ézsaiás 54-ből is), akkor ebben is lássuk, hogy éppen úgy állunk az Ószövetség ígéretein, mint az Újszövetség igenné és ámenné lett kijelentésein.

Nem tudom, hogy egyházunk címere a gyülekezet szeme előtt van-e, ami egyébként Debrecen városának is a címere — bár sokan tudnák, hogy mit jelent az, és valának hittel, ami ott le van rajzolva. A címer közepén a zászlós bárány két könyvön áll: az Ó- és Újszövetségen. És mennyire komolyan kell ezt vennünk. Mert annak, ami az Ószövetségben nekünk csak egy történet, milyen mély teológiai üzenete van, milyen képet használ ott Isten arra, hogy majd évszázadokkal később a Pál apostol ezt rendszerbe foglalja, és ebből csodálatos tant levezessen, és győzze meg a galatákat arról, hogy nincsen üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Hágárt itt az ige szolgálónak nevezi, Sárát szabadnak. Hágár gyermekét test szerint születettnek, Sáraét pedig ígéret gyermekének. Sőt olyan megdöbbenő, hogy azt mondja itt az ige: ezek mást példáznak. Tehát ebből le lehet vezetni valamilyen más tanítást, kijelentést is az igéből. Azt mondja, hogy ez a két asszony a két szövetség. Az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, (ez Hágár), a másik pedig (Sára) a szabad, az új szövetség. Éppen ezért felteszi az ige a kérdést: vajon Ábrahámnak ugyanolyan fia Izmael, mint Izsák? Vajon tényleg igaz, hogy tőle származtak?

Ebben az igében egy nagy, drága kijelentés van. Nézzük meg, hogy milyen szembeütő a kettő közti ellenségeskedés. Használja is az ige. Mit jelentett ki az 1Mózesben az angyal Hágárnak Izmaelről? Figyeljük meg: Vad természetű ember lesz. Az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene. Minden ő atyjafiának ellenében üti fel sátorát. Ilyen lesz Izmael és utódai. Valljuk meg őszintén: az izmaeliták ügyében, dolgában mind a mai napig ez így van.

De nem ezt mondta Isten az Éden-kertben? „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között. A te magod és az ő magva között.” És leírja az 1Mózes, amit ott ugyan még Károli is úgy fordít, hogy Izmael nevetett, de az eredeti szövegben nem-

csak nevetést jelent, hanem csúfolódást, ellenségeskedést, kinevetést – ilyen értelemben vegyük, hogy Izmael nevetett.

Hágár is lenézte Sárát, mert nem tud szülni, neki nincs gyermeke. Itt nem arról van szó, hogy ideiglenesen valaki meddő, hanem azt jelenti: lenézem azért, mert nem adatott neki gyermekáldás.

Az 1Mózes 16,9-ben viszont van egy nagyon szép ige. Azt mondja az angyal Hágárnak: „térj meg a te asszonyodhoz és alázd meg magad az ő kezei alatt”. Itt nemcsak arról van szó, hogy menj vissza, hogy az élet elviselhetőbb legyen, menj vissza, hogy a születendő gyermeknek legyen mit enni és inni, hogy felnőhessen ez a gyerek, s el ne pusztuljatok itt. Itt arról van szó: térj meg és alázd meg magad az ő keze alatt. Isten ígéje azonban nem beszél arról, hogy ez megtörtént volna. Ím a kegyelem tanácsa: térj meg a te asszonyodhoz. Egy olyan asszonynak, akiről a Galata levél azt mondja: test szerint járt.

Miről van itt szó? Arról, hogy két szövetséget szimbolizálnak ezek az asszonyok. Hágár az Ószövetséget (a Sinai hegy Arábiában), Sára pedig az Újszövetséget jelképezi. Tulajdonképpen Hágár története arról szól, hogy amikor Ábrahámnak nincs gyermeke, akkor Sárának van az az ötlete, hogy menj be hozzá, majd Hágár, a szolgálólány fog szülni fiát. És valóban ez meg is történik. Sárának viszont azt mondja Isten ígéje: elhalt már a méhe és megszűnt nála az asszonyi természet. Vagyis a két szövetséget azért állítja itt szembe Pál apostol, hogy az egyik Hágár, a Sinai-hegyi, mert az Ószövetségben arról volt szó, hogy a törvényt cselekedd és élsz. Az ember azonban nem tudja cselekedni Isten akaratát, mert nem képes arra a bűn miatt. Mivel Isten úgy teremtette az embert, hogy azt cselekedhette volna, nem szállítja lejjebb a mércét. Nem mondja: na, ha nem tudod cselekedni, akkor majd megegyezünk, és valamilyen könnyebb rendelkezést adunk. Majd kitágítjuk a mennyország kapuját. Most keskeny, de ha nem férsz át rajta, akkor arrébb tesszük az ajtófélfát és majd rögtön be fogsz férni rajta... — Nem!

Tehát az Ószövetség arról szól, hogy cselekedd és élsz. Az Ószövetség emberének viszont azt kellett megértenie, hogy nem tudom cselekedni, mert szív szerint hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére. Isten akaratára szerint nem tudok élni. A Törvényt nem tudom betartani. Ha esetleg egy-egy parancsát éppen be is tudnám, de a másikon elbukom, és akkor nem ér semmit.

A konfirmációs órán azt szoktam mondani: ha a magasugró csak a cipője sarkával veri is le a lécet, az le van verve. Ha valaki bizonyos törvényeket meg is tud tartani, nem lehet büszke, mert biztos, hogy az egyikben elcsúszik. Istennek minden parancsolata ellen csak vétkezni tudunk. Isten azt ígérte, hogy az üdvösség, az örökélet az egésznek a megtartásától függ.

Az Újszövetség ezzel szemben nem arról beszél, hogy mit kell cselekedned, hanem arról, hogy mit cselekszik Isten érted. Ez a nagy különbség a két szövetség között. Az Újszövetségben arról van szó, hogy Isten elküldi az Ő egyszülött Fiát erre a világra, hogy éljünk általa. — Nem ez a legnagyobb cselekedet? Nem az a legnagyobb cselekedet, hogy hagyja, hogy a jászol-bölcsőben megszülessen Jézus, az Isten Fia? Nem az a legnagyobb cselekedet, hogy kínra, halálra küldötte el Őt, megnyitni a mennyet a bűnös előtt? Nem az a nagy cselekedet, hogy nem hagyta a Fiát a halálban? Nem engedte, hogy rothadást lásson, és feltámasztotta a harmadik napon?

Miről beszélt Péter pünkösdkor? Nem arról, hogy nektek mit kell cselekednetek, azt elmondja a végén, hogy mit cselekedtetek a helyett, amit kellett volna, hogy tud-

A KEGYELEM GAZDAGSÁGA

niillik Jézust gonosz kezeitekkel a fára szegezve megöltétek, és előtte hosszan sorolja, hogy mit cselekedett az Isten. Istennek nagyságos dolgairól.

Péter apostol majd később azt tanácsolja a hívőknek, hogy hirdessétek annak nagyságos dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott titeket. Min van a hangsúly az Újszövetségben? Azon, hogy mit tett Isten értem. Mit tett értem Jézus Krisztus.

Van egy ének, amit nagyon szeretek. Hadd énekeljek hű Mesteremről, Megváltó Jézus keresztyéről. — Ennek van az a sora: elmondom én, hogy mit tett Ő értem. Mélységben jártam, bűnökben éltem. Szerelme nagy volt, hű kegyelméből dicső országot hozott az égből. — Nem csodálatos, hogy erre biztat bennünket az Újszövetség?

Az Ószövetség pedig törvény alatt lévő emberek sokasága. Ezért mondja Hágárról, hogy nem szabad, mert törvény alatt van. Kellott a törvény, mert az felmutatta a mi bűnösségünket, megmutatta, hogy mennyire nem vagyunk képesek megtartani, de a Törvény Jézus Krisztushoz kell vezessen, aki viszont betöltötte a Törvényt, eleget tett Isten igazságának, aki ezt az igazságot hit által nekünk adja, ránk ruházza.

Itt azért van egymás mellé állítva Hágár és Sára — nem véletlenül fedezte ezt fel Pál, aztán Luther a reformációban (mert neki a Galata levél volt a kedvence), amit aztán Augustinus is megismert, és amit a reformátorok pedig kibontakoztattak, és igen hosszan megmagyaráztak. Tulajdonképpen arról van szó, mert Hágár, amikor megszüli Izmaelt, Ábrahámnak ez a kapcsolata nem az Isten ígéretének a beteljesülésére várt, hanem elébe ment ennek, és be akart segíteni az Istennek. Tehát emberileg is tegyük meg azt, amit nekünk ebben az ügyben meg kell tenni.

Sára esetében pedig arról van szó, hogy amikor már emberileg nem lehet mit tenni, mert leírja a Biblia, hogy Sárának elhalt a méhe, megszűnt az asszonyi természet. Miért írja ezt a Biblia? Mert lásd meg, hogy itt emberileg lehetetlenről van szó.

A Bibliának a tanítása az, hogy emberi erővel nem lehet és nem is fog az ember üdvözülni. Ezért veszi Pál apostol elő, hogy emberi erővel, erőből nem lehet, és nem is fog az ember üdvözülni.

Emlékezzünk arra, hogy megkérdezik Jézustól: akkor ki üdvözülhet? Ott egy prima ember, azt mondja magáról, hogy megtartotta a parancsolatokat ifjúságától fogva. És szomorúan elmegy, mert sok jószága volt. Nem követi Jézust. És mit válaszol Jézus? „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

Amikor Hágárt, Sárát, Izsákot és Izmaelt egymás mellé teszi Pál és azt mondja, hogy az egyik csak szolgaságra tud szülni, a másik az szabad. A két szövetség, az egyik a Sinai hegy Arábiában, a másik pedig a magasságos Jeruzsálem, szabad, ez mindnyájunknak anyja. Tehát azt jelenti, hogy az üdvösségből ki van zárva az emberi akarat, az emberi törekvés, az ember része. Az Isten újjászüelő kegyelme ragyog előttünk. Mert, ha nem, akkor ott járunk, mint Hágár, szolgák vagyunk. Szolgái vagyunk sokféle félelemnek, aggódásnak. Mert mind ebből fakad, hogy akkor elkárhozhatok-e, akkor visszaeshetek-e, akkor Isten elvet-e engem, akkor Isten nem is szeret engem... Ez a szolgaság. A gondolatok, az elképzelések szolgasága — a másik meg a szabadság, hogy az én üdvösségem forrása Jézus Krisztus, és ezért szívem boldog, szabad. Ezért örülök a szívemben nemcsak a kívánatos hírt hallván, hogy mi felmegyünk Isten lakóhelyébe, hanem azért, hogy Isten elé járulhatok mindenben és mindenkor.

Ezért van megírva az ige, amikor azt valljuk az Apostoli hitvallásban: született Szűz Máriától. Ezért olyan fontos már az Ézsaiás 7-ben az ígéret, hogy íme a szűz

fogan méhében — ez az új Biblia-fordításban úgy van: „fiatal nő”. Nem értünk vele egyet. Mária elmondja ott ugyanezt: hogyan lehetséges a fogantatás, hiszen én férfit nem ismerek. Itt a sokkal intimebb kapcsolatról van szó, amiből fogan a gyermek. Olvassuk, hogy szűz, mert így mondta az ígéret, nem azért, mert Mária ezt kijelenti magáról, hanem azért, mert így mondta Isten, és az igaz. A másik pedig ő magáról mondja, hogy férfit nem ismerek, tudniillik ki van zárva az ember. Hogyan mondja az ige? A magasságos ereje árnyékoz be téged. Ami benned lesz, fogantatik, az a Szentlélektől van. Ezzel látjuk azt, és magyarázhatjuk azt, hogy itt valami olyan történik, ami emberileg lehetetlen, emberileg megmagyarázhatatlan. Azt mondja: a magasságos ereje árnyékoz be téged, és nincs kérdés, hogy akarod-e ezt, Mária? Ami benned van, az a Szentlélektől van. Mária a végén hozzáteszi: „legyen nekem a te beszéded szerint”. Szolgáló vagyok, van nekem Uram, akit szolgállok, legyen az Ő beszéde szerint. Nincs okoskodás, nincs semmi más, mert Isten cselekszik.

Ezért van egymás mellé állítva, és erről beszél már az Ószövetség is, hogy emberi erővel nem lehet. Jeremiásban van egy olyan ige, hogy majd ha megváltoztathatja a néger a bőrét, és a párduc a foltjait, akkor tudtok jót cselekedni, annyira megtanultátok a gonoszt.

Isten cselekszik. Ahogy a néger nem tudja megváltoztatni a bőrét, ahogy a párduc a foltját nem tudja letörölni, úgy mi sem. Ezért ki kell szolgáltatni magam az élő Istennek. Legyen ennek az ígének a nagy üzenete számunkra, a hétköznapiakra nézve is: szolgáltasd ki magad az élő Istennek. Higgy benne. Állj az Ő ígéretére. Valld azt, hogy minden cselekedete igaz. Minden szava igaz, cselekedete hűséges. Lelgyönyörűséget Isten beszédében, és ne okoskodj, hogy ez lehetetlen, mert Istennél minden lehetséges.

Tulajdonképpen Jézus ugyanerről beszél a Hegyi-beszédben is. Nézzük az összefüggéseket. Tudniillik van itt egy olyan mondat, amiért a hithű zsidóknak a hajszála az égnek állt. Azt mondja: „Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában”. Ez a pusztai vándorlás alatt volt, nincs még ígéret földje, de van Törvény. Hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál.

Amikor ezt Pál leírta, azt akarta kifejezni, hogy hasonló, ugyanaz az eset van most is itt, ami akkor Hágár idejében. Most pedig Jeruzsálemben, a zsidóság tekintetében, akik nem akarják elfogadni Jézus Krisztust. Nem benne látják az üdvösséget, nem benne látják a felénk jövő kegyelmet, a szabadítást és a megváltást.

Jézus erről beszél a Hegyi beszédben, mert akik a Sinai hegy gyermekei, akik Hágár utódai, azok tulajdonképpen lehetnek nagyon vallásos emberek, lehetnek törvénytisztelő, Ószövetséget tisztelő emberek, Mózes, Ábrahámot vagy Jahvét tisztelő emberek, csak az a baj, hogy azt nem tisztelik úgy, hogy Jézus Krisztus Jahve, aki-re pedig Isten rátette a pecsétet. Jézus azt mondta: „aki látott engem, látta az Atyát. Én és az Atya egy vagyunk”.

A Hegyi beszédben abba kapaszkodtak a zsidók: megtartjuk a Törvényt. Azt nem vették észre, hogy itt Jézus lerántja a leplet. Azt mondja: igen, megtartod a Törvényt? Ha már csak kívántad, ha már csak úgy néztél egy asszonyra, ha már te gyűlölsz valakit, akkor te már öltél, akkor te parázna vagy. Ezt nem lehet nyomon követni, mert ki lát a gondolatba? csak Jézus. Ő belelát, ezért tudta mondani, mert Őelőle elrejtünk semmit nem lehet. Hogy milyenek a gondolataink? Azt senki nem tudja. Ami bizonyítható: tetten kaptott, mint házasságtörő. Mózes azt parancsolta: az ilyet meg kell kövezni. De mi van a gondolatokban, a szívnek milyen az a teljessége, amiből

szól a száj? Jézus ezt ítéli meg. Azt mondja: elvesztél, nincs mentséged, mert te cselekedni akarsz, Törvény által akarsz megigazulni... Ezért van a Galata levélben az, hogy Pál felragyogtassa, hogy üdvösség és megigazulás csak Jézus Krisztusban van a számunkra. Ő adatott nekünk igazságul, szentségül, bölcsességül és váltságul. Ez fontos ige. 1Kor 1,30.

Ez a „Sára”, amikor ki van vonva az emberi. Amikor az ember nem tehet hozzá, de amikor aláveti magát annak, hogy Isten cselekszik bennem úgy, hogy az emberileg lehetetlen.

Milyen az újjászületés? Nem ilyen a fentről való születés, ahogy a János 3-ban mondja Jézus Krisztus? Akik nem férfiú indulatából, hanem Lélektől születtek. A férfi indulata ki van zárva.

Hálás vagyok, hogy én református vagyok. Aki nem hálás ezért, nincs mentsége. Az igének ez a tiszta és drága tanítása a számunkra, hogy a vallások azt hirdetik több-kevesebb pontban, mit kell neked tenned... A reformátorok azt fedezték fel, hogy Isten mit tett értünk. És mi sem akarunk mást prédikálni azóta. Ezt leírta a Szentírás, az első századok hívői vallották, a reformátorok előhozták. Azóta próbáljuk fenntartani ezt a legnagyobb tanítást.

Nem Hágár, hogy neked be kellene segíteni, hogy a te részedet is meg kell tenni imádságban, adakozásban, böjtölésben, vallásos cselekedetekben, előírásokban, papok vagy felekezetek által kitalált regulákban. — Pál apostol egyetlen ígét mond, mikor megkérdi börtönőr, hogy mit cselekedjek? Semmit, csak higgy! Ahhoz, hogy higgy, tudnod kell, hogy mit hiszel. Azt elmondták neki, hogy mit higgyen. Nincsenek pontok, hogy menj ide, menj oda. Higgy! Azzal a hittel, ami az Efézus 2,8 szerint Istennek az ajándéka. Mert még azt is kapod. Le van írva az igében. Higgy Jézusban. Valld Őt Úrnak! valld Őt Krisztusnak. Valld egyedüli Üdvözítőnek! — És a hívó ember, aki tényleg Sára utódja, Izsák utódja, (így nevezi az ige), ugyanezt hiszi.

Olyan szép, mikor az Ószövetségben azt mondja Dávid: ki vagyok én és mi az én házam népe? Nem én találom ki, hogyan találom meg az Istent. Nekem kinyitotta Isten a szememet arra, hogy Ő hogy talált meg, és emelt fel engem. Ezt a két szövetség. Nem olyan bonyolult ez, amiről Pál apostol beszél nekünk.

Sokáig nem értettem azt az ígét: „ujjong, te meddő, ki nem szülsz, vigadozzál és kiálts, ki nem vajudol, mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint akinek férje vagyon”.

Ézsaiás ugyanezt jövendöli az 54. fejezetben. És mi van az 53. fejezetben? Jézusról, Isten Bárányáról. Először megveti az üdvösség alapját Ézsaiás: „Néztünk rá, de orcája nem volt kívánatos, mint juh, vitették mészárszékre. Az ő sebeivel gyógyulánk meg”. Utána meg elmondja, hogy mi fakad ebből: „ujjongj te meddő, ki nem szülsz, vigadozzál és kiálts, ki nem vajudol, mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint akinek férje vagyon”. Mert akinek férje van, természetes, hogy gyermeke születik. De aki elhagyott?... azt mondja, hogy az elhagyottnak több lesz a gyereke. Micsoda drága ígét, mert Isten cselekszik. Ha Isten akarja, az elhagyott egy rakás gyereket szül, ha Isten akarja, és férje van, az nem szül gyereket. Azért, mert nem tudsz magadra hivatkozni, mert nem tudod azt mondani: összehoztuk... Azt tudod mondani Sola gratia — egyedül a kegyelem.

Örülj meddő, ki nem vajudol, és mégis van gyereked. Mert nem rajtad múlik, hanem Isten mindenek felett való kegyelmén és irgalmán. Igen, azt mondja az ige: de a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunk anyja. Tehát van testi Jeruzsálem,

van a magasságos Jeruzsálem. Azt mondja: a lelki Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja. A magyarban úgy nevezzük: anyaszentegyház. Isten nem vonja el a gyülekezettől, az anyaszentegyháztól a szülés jogát. Ezért nevezi anyának. Oda szüli a gyermekeket. Ez mindnyájunknak anyja.

Pál apostol zsidó lévén, odaszámolja magát a magasságos Jeruzsálem fiai közé. Ez azt jelentette az akkori zsidóknak, hogy van lehetőség újjászületetnek. Van lehetőség Krisztushoz jönnötök. Nekem is a magasságos Jeruzsálem az anyám. Szabad vagyok.

Drága ígéret, éppen ezért nem szolgál, hanem szabad a Krisztusban. A Róma 8,2-ben azt mondja az ige: A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől. Éppen ezért Pál arról beszél, hogy Istennek egy üdvösségre választott népe van. Ez mindnyájunknak anyja. Ismételten mondom: üdvösségre, nem feladatra választott népe van. Olyan is van, mint Sault egy feladatra választott ki Isten. Ideiglenesen Szentlelket kapott, hogy még Isten akkor is könyörüljön azon a népen, amely ellene fordult és királyt kért a királyok Királya helyett. Itt elmondja Isten: nem téged, hanem engem gyűlöltek meg, hogy ez a szerencsétlen ember az én drága népemet, ahol meg kell születnie a Messiásnak, Jézus Krisztusnak, valahogy el tudja vezetni. Ez a Szentlélek elhagyja Őt majd. De az üdvösségre Istennek egy választott népe van, ez pedig el van szórva minden ágazatban, népben, nyelvben, nemzetben — akiket az Ő igéjével és Szentlelkével újjászül, az anyaszentegyházba betagol, akiket megőriz, megvéd, és akiket bevisz az Ő dicsőségébe.

Pál apostol boldogan mondja: mindnyájunknak anyja. Mert boldogan odaveszi magát is. Ő is Izsák utóda, nem származás, hanem Lélek szerint. Isten ígéretei alapján és Isten újjászülő kegyelme alapján.

Végül azt mondja: „nem örököl a szolgáló fia a szabad nő fiával”. Ugyanaz a jusuk? Azt mondja az ige: nem. Izmael nem örökölhet. Ez nehéznek tűnik nekünk, hogy küldd el, zavard el. Nem örökölhet, mondja Sára. Istennek csak Krisztusban van ajándéka a számunkra. Akik test szerint akarnak üdvözülni, akik test szerint járnak és nem Lélek szerint, azoknak nincs örökségük.

Dávid a 16. zsoltárban boldogan vallja: nekem gazdag örökség jutott. Az én részem kies részre esett. Szép örökség jutott nekem. Dávid vallotta, hogy ő örökös. Sault miért sajnálta? Ő nem örökös. Ő a Sinai hegy Arábiában. Én meg a magasságos Jeruzsálem szabad gyermeke vagyok Jézusban, hit által. Milyen nagyszerű dolog.

Nem régen volt egy temetés. Jövünk a temetőből, hallom, hogy mögöttem beszélnek emberek. Azt mondja az egyik a másiknak: mindannyian ide jutunk. Ez vár mindannyiunkra. — Tulajdonképpen mindannyian meghalunk, ez igaz, de vajon mindannyian hova jutunk? Olyan egyértelmű az, hogy ide jutunk? Ugye, nem!

Azt mondja az ige: nem örökölhet. De boldog ember az, aki örököl. Boldog ember az, aki tudja, hogy végrendelet van. Boldog ember az, aki tudja, hogy meghalt az örökhagyó, hogy az én kincsem a mennyben van. Ennek a kamatait élvezhetem a földön, mert a hívő ezt élvezti testileg, lelkileg egyaránt. Eltétetett nekem az igazság koronája, mert nekem gazdag örökségem van.

Ilyen boldog ember vagy? Aki tudja, hogy Jézusban új, megváltott az életem? Nem vagyok szolgálója sem a bűnnek, sem a testnek, sem a világnak, sem az elvárásoknak. Egyedüli szolgálója Jézusnak vagyok.

Aki azt mondja: nem cseléd vagy (Lukács 15), nem szolgál, hanem fiú, és mint fiú, örökös. Örökösei Istennek, örököstársai a szenteknek. Boldog ember, aki vallja ezt.

Imádkozzunk!

Szeretnénk megköszönni, Urunk, hogy valóban mindent elkészítettél, elrendeztél. Áldunk és magasztalunk azért, hogy nem hagytál bennünket kétségek között. Magasztalunk, hogy megszólítottunk és kijelentetted nekünk a te Fiad, Jézus Krisztus.

Kérünk, hadd valljuk ezt teljes örömmel, szabadsággal, szívvel, hogy mi a magaságos Jeruzsálem gyermekei vagyunk.

Nem tettünk semmit az üdvösségünkért. Könyörültél rajtunk ingyen, kegyelemből. Megláttál, megszántál, felvettél, megmostál. Egy csomó ajándékot adtál, és azt ígéred, hogy Urunk, Pásztorunk leszel örök életen keresztül.

Kérünk, Urunk, hogy ennek a tudatában oszlasd el mindazok kétségét, akiknek kétségeik vannak üdvösségük felől, megtérésük felől, a kegyelem felől, a te utadon való megmaradás felől.

Mutasd meg nekünk, hogy ha önmagunkra nézünk, akkor csak csüggedtek leszünk, ahogy Ábrahám és Sára, amikor magára nézett. Ebből származott a rossz lépés.

Engedd meglátnunk, hogy ha Jézusra nézünk, akkor újult erőt veszünk, kapunk.

Kérünk, áldd meg az éjszakánkat, a holnapi napunkat. Kérünk, áldd meg szereteteinket, betegeinket a kórházban vagy odahaza, a gyászolókat.

Kérünk, mindennap lelki örömmel ajándékozz meg igéden keresztül is.

Ámen.

290. dicséret

1. Dicsérlek téged, Idvezítőmet,
Úr Jézus Krisztus, Istennek egy Fia!
Meváltott nyájadnak hű atyjafia:
Csak téged várlak, egy segítőmet.

2. Tenéked minden térdet s fejet hajt,
Mert erős torony nekünk a te neved;
Felvette szegény ügyünket jó kedved,
A kárhozatban hogy ne lássunk bajt.

3. Te vagy Istennek szelíd Báránya,
Ki e világnak bűneit elvetted,
Szent véred omlását nem kíméletted,
Mellyel nem ér fel Ofir aranya.

4. Ó örök Isten, lelkem reménye,
Az Atya Istennek fő bölcsessége,
Szentegyháznak Ő nagy dicsősége,
Minden híveknek ragyogó fénye!

5. Dicsérlek, mennyből leszállott Kenyér,
Isten s Ember, Jézus, egy Közbenjáró!
Bűnösök térését kegyesen váró,
Kitől kegyelmet minden lélek nyér.

6. Mely buzgó, Uram, a te szerelmed,
Ki mi érettünk magad megáldoztad,
A halált, Sátánt, poklot megrontottad,
Most is fenntartván hű segedelmed.